

« zurück blättern vor »

WERDO int., ab 1657; auch *werda*; ‘Ausruf von Militärwachen, um die Aufmerksamkeit der anderen Wachen zu erregen, auch in Situationen, wenn sich jmd. dem Posten nähert’ – ‘okrzyk używany przez strażę wojskowe dla obudzenia czujności innych strażników oraz w sytuacji, gdy ktoś zbliżał się do posterunku, dosł.: kto idzie?’: (1652–1661) 1959 Ł.Opal.Wyb. 319 *Can er deitz? – spytasz. Ja – pono odpowie, / Lecz nad to już się słówkiem nie odzowie. / Ledwie: gib feyer, a werdo rozumie, / Już że niemiecki tryb, powiada, umie.* o (vor 1769) Wohlfeld 185 *Niepyszna Dama* [= *Śmierć*] *z Oraczem // Tak tańczy iako z Bogaczem // czemuż to Werdo nie pytasz // Kiedy się z tą Damą witasz.* o [LBel.] vor 1814 Mag.Mskr., L *Gdy ftatki nocuią, ftróże aby nie pozasyypiali odzywaią się do siebie werdo!* o [arch.] (1887–1888) 1949–1951 Sienk.Wołod. I 177, DOR *Dać tobie broń, toś gotowa wygarnąć do pierwszego lepszego szlachcica, nie spytawszy się pierwej: “Werdo”.* – L, SWIL (bł.), SW, DOR (daw.). ◊ **Var:** *werda* int. – SWIL, SW (m.u.); *werdo* int., (1652–1661) 1959 Ł.Opal.Wyb. 319 o [LBel.] vor 1814 Mag.Mskr., L o [arch.] (1887–1888) 1949–1951 Sienk.Wołod. I 177, DOR – L, SWIL, SW, DOR (daw.). ◊ **Etym:** nhd. *werda* subst. n., ‘Ausruf des Wachpostens’, GRI.

« zurück blättern vor »